

Krteček měl podle pana Millera za přátele hlavně myšku a ježečka.

No a teď nově i Rumíčka. ☐ ☐ Rumíček miluje plyšáky, plyšáci jsou jeho vášeň a jak někde nějakýho zblejskne, byť i za výlohou, už to rve za ním a klidně si dá do makovice o sklo v tiché naději, že se k němu dostane.

Předěláváme teď ten zadní pokoj, kde krom jinýho je i pár věcí ještě z máminýho bytu. Věcí s kterýma si z nějakýho důvodu třeba nevím rady, nebo je chci ještě poslat někam o dům dál a tak. Jednou z věcí s kterou si nevím rady je i velkej plyšovej krtek. Byla to mámy oblíbená postavička, spojená s naším dětstvím a tak měla doma sem tam něco krtkovýho. A tuten velkej hošík mi prostě nejde zatím poslat o dům dál, ač by se jasně novej domov hledal snadno - třeba v nedaleký nemocnici. Jenže.... nejde mi to zatím. A tak Krteček bydlí u nás. A protože to není jen tak nějakej plyšák, je umístěnej mimo dosah a je pochopitelně tabu.

Teda částečně už tak jako spíš byl. Ponivadž teď v rámci dokončovacích prací a nastěhovávání věcí do nový skříně se ocitnul na zemi. Kde vzhledem k tomu, že bylo stanoveno, že je tabu, i nějakou dobu postával. Aby poté nepostával sám a vedle něj postával jeho nejnovější přítel. Rumíček. Ztělesněný zrzavý štěstí se z něj stalo. Vesele máchající ocásek a výraz šťastnýho dementěva. Přesně tak vypadal. A protože věděl, že nesmí, tak stál a vysílal zcela jasný a čitelný signály.

“Našel sem si přítele, přítele, přííííteleéééé, můžu, můžu?? Já bysem ho hrozně potřeboval....moc bysem ho potřeboval. Sem ten nejhodnější hošíček....” Jenže i těm nejhodnějším hošíčkům něco prostě nedovolíte. A tak trochu posmutněl. Ale jen trochu. Páč je to ten životní optimista. A tak tam stál dál a máchal a signalizoval. “Prosím, prosím, prooOOOším, víš, že mu neublížím, je to přítel. ” No jo, no, přítel,přítel. Když ale... prostě.... nejde to. A pokračovala jsem dál v ukládání věcí do skříně.

Jenže i ty nejhodnější hošíčky občas něco přepere. A tak jsem za chvíli byla svědkem toho, jak vzal Rumíček osud do vlastních tlapek. Teda tlamky. Když jako ten souhlas furt nepřicházel, popasoval se s tím po svém. Pomaličku, polehoučku a něžňoučce a láskyplně, aby mu neublížil vzal do kušny Krtečka a pomaličku, polehoučku, aby si ho nikdo nevšimnul (což jako je v prázdný místnosti docela zapeklitej úkol ☐ ☐ ☐), si to šinul nenápadně do

pryč. Bral to zodpovědně pomaloučku krůček po krůčku □ . Když ale....prostě nejde to. I sebrala jsem nebožákovi zrzavému jeho životního přítele a s omluvou a vysvětlením, že to fakt nejde, jsem milýho Krtka posadila do skříně.

A od té doby..... ešivá neumřeli, tak tam seděj voba □ □ . Krtek ve a Rumíček před skříní. A tetkon co s tím, že jo? Mám dilemata. Už trochu jiný, než na začátku. Vím, že by máma rozhodně nebyla proti, to vím s určitostí. Páč Rumíčka měla moc ráda a věděla, že to je duše citlivá a tudíž jediný, co by Krtečkovi hrozilo je příšerný ožmoulání a oslintání. Ale taky vím, že by ten Krteček udělal někde velkou radost třeba dítěti, který bude na svátky v nemocnici..... . Budu muset asi vyrazit do sekáče a sehnat nějakou náhradu, jinak to nevidím.